

adele parks

ŽIVOT TĚ DRUHÉ

adele parks

ŽIVOT TĚ DRUHÉ

2013

Copyright © 2003 by Adele Parks
Translation © 2013 by Jitka Šišáková
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronická přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE OTHER WOMAN'S SHOES,
vydaného nakladatelstvím Headline, Londýn 2012,
přeložila Jitka Šišáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hedvika Schiesselová
Sazba písmem Nebraska: Dušan Žárský
Ilustrace obálky: Denisa Jánská
Grafická úprava obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

ISBN 978-80-7303-919-6

Předlouhé milostné psaní

Jimovi

Naděje umírá poslední.

(Staré rčení)

září

Potkat Martu odpoledne na stanici metra Earl's Court byla vzácnost. Metrem vůbec jezdila zřídka, protože s dětmi to nebyla žádná legrace. Zdaleka ne všechny stanice měly výtah a tahat desetiměsíční Maisii a dvouapůlročního Mathewa po eskalátorech (na dvojkočáru ověšeném taškami s panenkami, dětskými knížkami, pláštěnkami a spoustou dalších pitomin), nebo dokonce po schodech, byl pro Martu očištec. Bez dětí z domu prakticky nevycházela, a tak jezdila po Londýně většinou autem. Ale dnes si hovělo na pravidelné prohlídce v servisu.

Zatracené auto, to se má.

Marta se kradmo rozhlédla, jestli to náhodou neřekla nahlas. Ale nikdo si jí nevšímal, takže asi ne.

Ne snad že by si stěžovala, že jí Michael moc nepomáhá, ale spíš... No dobře, nepřetrhne se.

Děti tentokrát hlídala její matka a Marta si to trochu vyčítala. Poslední dobou si pořád něco vyčítala. Byla unavená, ustaraná a nevyspalá a samou otupělostí už si to ani neuvědomovala. Zvykla si na ten tísnivý tlak kolem žaludku, který jí neustále připomínal, co všechno i při nejlepší vůli a přes všechnu úpornou snahu zapomněla, nestihla nebo pokazila.

Marta ji nerada obtěžovala, zvlášť když šlo jen o návštěvu kadeřníka. A třebaže ji maminka ujišťovala, že vnučata pohlídá moc ráda, Marta si kvůli tomu stejně připadala jako hrozný sobec. Jezdila už pět let až do Knightsbridge ke svému báječnému Stephenovi do kadeřnictví Toni and Guy's a obvykle brávala děti s sebou, což byl sám o sobě nápor na nervy, protože řvaly buď na střídačku, nebo obě naráz a příjemný zážitek ze stříhání vzal vždycky rychle zasně. I tentokrát Marta zvažovala, že je vezme s sebou, ale místo metrem by jeli taxíkem. Jenže si uvědomila, že by musela do taxíku nejdřív nacpat dvě dětské sedačky, což netrpělivé taxikáře vždycky vytáčelo. A co se sedačkami v kadeřnictví? Kam by je dala? Vždyť by všude zavazely.

Marta nesnášela pocit, že někde někomu působí svou přítomností byt' sebemenší obtíže nebo nedejbože dokonce překáží. Potřebovala všude hladce zapadnout, splynout s prostředím a nejlépe ani nebýt vidět. Proto také poměrně nerada jezdila taxíkem, protože i to jí připadalo zbytečně výstřední, což neměla v povaze. Nic jí nebylo cizější, než potřeba poutat na sebe pozornost. Snad jedině že si občas dovolila růžovou sponku do vlasů, ale jinak nic okázalého.

A tak si nevěděla rady. Naštěstí to za ni vyřešila maminka, která prostě přijela, v jedné ruce pugét nafukovacích balonků a v druhé tašku nezdravých cukrátek a přeslazených pitíček.

Marta přejela prstem přes růžek nažehleného límečku a ještě jednou ho pečlivě uhladila. Naposledy pohlédla na svůj odraz v naleštěném pochromovaném automatu na sušenky, který sváděl cestující ve stanici k hříchu, a sčísila si z ramen několik neposlušných vlasů, které zabloudily mimo hlavní proud. Střih byl dokonale symetrický. Marta chodila k holiči každý první pátek v měsíci ve čtvrt na tři odpoledne a jen nejbystřejší pozorovatel by si všiml, že se právě nechala ostříhat. Vlasy byly totiž jen o špetičku kratší a uhlazenější. Marta z toho měla radost už proto, že se rozdíl skoro nedal poznat.

Martin účes byl totiž stejný jako celá Marta – upravený, elegantní a dokonale ukázněný. Základem byla hnědá barva se sotva znatelným prosvětlením tón v tónu. Marta opovrhovala všelijakými módními rozcuchy, stejně jako příliš rafinovanými výčesy a umělými loknami. Vyhovoval jí rovný sestřih, který se snadno udržoval. Bylo jí upřímně líto žen, které si stěžovaly, že některý den je vlasy „prostě neposlouchají“. To pomýšlení, že by vstala a na hlavě jí trčely přeleželé prameny chaoticky do stran! Nebo že by měla účes, který zničehonic zplihne, když se to zrovna nehodí! Anebo nepoddajnou hřívu, která se ježí, právě když se od ní naopak očekává, že se poslušně připlácne k hlavě! Marta se zhluboka nadechla a zaplašila ty hrůzné představy.

Měla na sobě dlouhý béžový plášť z čisté střižní vlny, přepásaný páskem, který zdůrazňoval její štíhlý pas. Nešlo o nijak zvlášť módní střih, spíše o vytříbenou, dobře padnoucí klasiku. Na nohou měla jemné punčocháče v tělové barvě (punčochy s podvazky jí připadaly směšné a samodržící punčochy jí nedržely), pod pláštěm pak světle modrou halenku a na ruku nic než snubní a zasnubní prsten (zdobený kytičkou z drobných brilliantů). Jiné šperky nenosila, vystačila si pouze s elegantními luxusními hodinkami. Ženám se na Martě líbila hlavně pěstěná pleť, vlasy a nehty a považovaly ji za velmi atraktivní, zatímco muži spíš oceňovali její inteligenci (ti emancipovaní) anebo kulinářské umění (vyznavači tradičních hodnot). Nejvíce se líbila těm, koho na základní škole vzrušovaly učitelky anebo mladičká princezna Diana. Těm připadala mimořádně rajcovní.

Zato Marta měla pocit, že na refýži Earl's Court asi všem připadá mimořádně rajcovní kdokoli kromě ní. A tak se raději zase upřeně zadívala na prodejní automat.

Bylo kolem čtvrté a mládež se valila ze škol. Martě se zdálo šílené, že všichni na sebe navzájem lascivně civí, a přitom jsou to vlastně ještě děti. Snažila se předstírat, že si toho nevšímá,

a netvářit se přísně. Ale holky tak mezi dvanácti a šestnácti lety (nedokázala to odhadnout, ale to v dnešní době nikdo) zcela otevřeně flirtovaly se stejně starými kluky! Marta se ani nenaděje, a Mathew bude ve stejném věku jako oni! Při tom pomyšlení se jí zase sevřel žaludek. Bylo září, školačky už dávno měly nosit teplejší bundy a brzy budou všechny potřebovat kapesník, protože zatím byly všechny do jedné v kratičkých minisukních.

Marta si (spolu s přítomnými nadržеныmi kluky) nemohla pomoci, aby nezírala zejména na jednu z nich, která stála o pár metrů dál a ostentativně žvýkala. Opírala se o ceduli s reklamou na nejnovější filmový trhák. Martě nemohlo ujít, že i ta holka vypadá jako z trháku, což bylo ostatně typické pro spoustu mladých a hezkých slečen, nejspíš proto, že trávily spoustu času sněním, že se k filmu opravdu dostanou, a tak se naučily provádět efektní pohyby, aby zapůsobily na diváky. Marta si na to z puberty ještě dobře vzpomínala. Ta holčina měla přes boky ležérně uvázaný svetr a pod tím košili zapnutou na jeden knoflík, aby to vypadalo, že se chvatně oblékala za okolností, jež si mohl lačný divák jen domýšlet. Marta dobře věděla, kolik úsilí musela vynaložit a kolikrát si ten svetr a ty knoflíčky upravovala, než dosáhla kýženého výsledku.

Spolu s partičkou hlučných a neposedných výrostků Marta sledovala, jak dotyčná strčila do pusy ukazováček, zašátrala, nahnátla žvýkačku, povytáhla ji a napnula jako růžovou pupecní šňůru mezi ústy a prstem. Několikrát ji kolem ukazováčku obtočila, pak ji pustila a nechala skočit zpátky do úst. Působilo to jako nadmíru koketní a přitom zdánlivě nevinné gesto, nicméně Martu stejně znervóznilo. Jako by jí něco připomnělo – ale zaboha si nemohla vzpomenout nebo uvědomit co. Od hlučné skupinky se oddělil nejvyšší výrostek, popošel holčině na pár kroků vstříc a odvážně ji oslovil. Hltal ji přitom pohledem. Na dálku z něj číselá touha osahat kaž-

dičkový centimetr jejího těla. Martě se sevřela hrud' palčivou závistí a mimoděk zvedla ruku, jako by ji chtěla setřást. Takhle závidět, že se nestydí!

Vysoký kluk ještě nedokázal vysvětlit svoji touhu a nejspíš to ještě pár let nesvede, a tak si v nesmělém hovoru jeden druhého jen tak otukávali a rychle stočili téma k nějaké kapele, jak Marta vyrozuměla. Bylo nesmírně zvláštní, jakou nevinnost a platonickou touhu v sobě ta bezuzdně dráždivá scéna měla. Marta jim přestala závidět a spíš se jí zastesklo. Slečna si všimla, že na ně Marta kouká, a zle se na ni ušklíbala, jak si to může dovolit jen dítě. Marta zrudla a odvrátila zrak. Díkybohu mezitím přijelo metro. Marta si v duchu spílala, protože stesk je ještě horší než závist.